

DEBRECENI KISTEMPLOMI-ISPOTÁLYI
REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

GYÜLEKEZETI HÍRLEVÉL

XXII. ÉVFOLYAM

2025. ÉV 2. SZÁM

**Ébredj fel, aki alszol,
támadj fel a halálból,
és felragyog neked a Krisztus.**

Efézus 5,14

Gyülekezeti Hírlevél

A Kistemplomi-Ispotályi Református
Egyházközség időszakosan megjelenő
kiadványa

Felelős kiadó:

Zsoldos Tibor

Szerzők:

Erdőhátiné Barabási Irén
Fehér Dezső
Hadházi Judit
Dr. Herbály Eszter
Dr. Kálmánchey Márta
Piskóty Teréz
Dr. Porkoláb András József
Porkolábné Szabó Margit
Szikszainé Dr. Nagy Irma
Varga Laura
Zsoldos Tibor

A fotókat készítette:

Andrew Alexander
Dombi Géza Zsigmond
Hadházi Judit
Jári Zsolt
Molnár Fotózás Hajdúböszörmény
Zsoldos Tibor

Illusztráció:

Forrás: www.pxhere.com

A szerkesztőbizottság tagjai:

Csobán Róbert
Dr. Herbály Eszter
Piskóty Teréz
Szigeti Adrienn
Szikszainé Dr. Nagy Irma
Zsoldos Tibor

Szerkesztés, tördelés és design:

Dr. Herbály Eszter

Nyomdai munkálatok:

Printperfekt Nyomdaipari és
Kereskedelmi Kft.

Tartalom

2 – LELKIPÁSZTORI KÖSZÖNTŐ

3 – BÉKE – Márai Sándor: Ajándék

4 – HÁLA – *Varga Laura:*

Amikor a hála túlér rajtunk

Fehér Dezső:

A kevés is elég

5 – MEGBOCSÁTÁS

Dr. Kálmánchey Márta:

Harag helyett könnyek

7 – ÖRÖM – *Dr. Herbály Eszter:*

Lelkészbeiktató ünnepi istentisztelet

8 – ÁLDÁS – *Dr. Porkoláb András József:*

Kistemplomi küldöttség Körtvélyfáján

9 – ÉLETKÉPEK

Konfirmáció

Pünkösdi Családi Nap

Gyerektábor

Presbiteri szalonasütés

Idősek Napja

14 – A NŐSZÖVETSÉG ÉLETÉBŐL...

Hadházi Judit: A kistemplomi Nőszövetség

17 – ÜNNEP A TŰZHELY KÖRÜL

Erdőhátiné Barabási Irén

Porkolábné Szabó Margit

20 – KULTÚRA

Piskóty Teréz: Kezdet és vég – filmajánló

Kistemplomi Advent 2025

TTRE Adventi Estje

Ünnepi alkalmaink

LELKIPÁSZTORI KÖSZÖNTŐ

„Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.” (Efézus 5,14)

Ezt a verset eredetileg nem Jézus születéséről, hanem a keresztfeszített, feltámadott Krisztusról mondta az Efézusi levél írója. Nem Jézus földi életének a kezdő, hanem a végső pontjára tekintettel fogalmazta meg Pál ezt a két mondatot. Mégis, van ebben az idézetben egyetlen szó, amely szinte kínálja magát, hogy a karácsonyi történet alapszava legyen: „felragyog”. Ha e kifejezés felől szemléljük a karácsonyi beszámolókat, akkor valószínűleg János evangéliuma jut legelőször az eszünkbe. Ő a maga teológiai és filozófiai kevert nyelvén így foglalja össze az első karácsonyt: **Az Ige** – vagyis maga Jézus – **volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.**

Rembrandt: Pásztorok imádása
1646. olaj, vászon (London, National Gallery)

A karácsonyi történetnek ez a fajta megfogalmazása vezette a 16. században a festők egy csoportját arra, hogy elkezdték úgy ábrázolni a karácsonyi történetet, hogy a képek közepén látható kisdéd-ről árad szét a fény, Ő a fényforrás, aki a betlehemi éjszakában mindent és mindenkit megvilágít.

És valóban, a jászol körül megállóknak szinte látható módon „felragyog” ez a földöntúli fény. A pásztorok történetében is ezzel a mennyei fénnel találkozunk, de ugyanebben a „felragyogásban” volt része Máriának, Erzsébetnek, Józsefnek, Simeonnak és Annának is. Megjelent a „világosság”, és „felragyogott” az emberek életében.

Hogyan lehet ezt a „felragyogást” megtapasztalni, átélni? Valószínűleg úgy, hogy megpróbálom az életemet, a körülöttem zajló világot Jézus szemével nézni és az Ő tanácsai szerint élni.

Állítólag a drágakövek világában van olyan opálkő, amely ránézésre úgy néz ki, mint egy darab kavics, de amely a kézbevétel után, az emberi tenyér melegének hatására csodálatos színekben kezd el pompázni. Jézus ügye is ilyen. Ahol valóban „emberi meleget” adnak hozzá, ott csodálatosan felragyog. Az első karácsony óta ez a nagyszerű lehetőség mindnyájunk számára adott.

Legyen ilyen karácsonyunk!

MÁRAI SÁNDOR: AJÁNDÉK

Kedves Jézuska, ezen a karácsonyon hadd mondjak én is egy vágyat.

Nyakkendő nem kell. Meleg nyakbavaló kendő sem kell. S akármilyen különösen hangzik, könyv sem kell, mert annyi van már, hogy öt élet is kevés lenne, míg elolvasom valamennyit. Nem kell semmiféle emberi megoldás, mert valamennyit ismerem már, s még csak azt sem mondom, hogy teljesen reménytelenek az emberi megoldások: éppen csak olyan emberiek. És nem kell pénztárca, sem ezüst cigaretta szipka, nem kell semmi, ami hasznos, sem ami tündöklő és fölösleges. Megvizsgáltam magam, mielőtt ezt a cédulát írni kezdtem. Nem kérek ajándékba semmit, kedves Jézuska, semmit, amit föl lehet venni vagy nyakba lehet kötni, vagy az asztalra lehet állítani. Állólámpa színes ernyővel, egészen különlegesen nem kell, s még sokkal kevésbé mindaz, ami márványból van vagy kristályból, vagy ezüstből. Nem kell nekem semmi hasonló, lemondok az összes krisztkindliról.

De ahogy elmentem az utcán, a fényes kirakatok között, egyszerre mégis eszembe jutott néhány vágy ezen a karácsonyon. Hát ezt most felírom. Szeretném még egyszer látni a tengert. Már nem is kérem, mint régen szerettem volna, a vad félelmes Csendes-óceánt, már beérem azzal is, ha még egyszer végigmehetek azon a banális sétaúton Lovrana és Medea között. Szeretnék még egyszer fürödni a tengerben, este hatkor, a medeai öbölben. De ha ez sok és szerénytelen kérés, beérem azzal is, kedves Jézuska, ha még egyszer megállhatok Raguzában a virágzó mimózafa alatt, amely az Argentína-panzió kertjében illatozik. De ha ez is teljesíthetetlen vágy, akkor segíts meg, kedves Jézuska, hogy még egyszer feketekávé itassak Vicenzában, abban a kis cukrászdában, a téren, melyet Palladio épített tele házakkal. S nagyon hálás lennék, ha még egyszer az életben a párizsi eső áztatná arcomat, délután négykor, télen mikor az esőtől síkos utcák sejtelmesen kezdenek Párizsban világítani, az üzletek ablakai mögött fények égnek, s még egyszer beléphessek a Nemzeti Könyvtár nagy olvasó termébe, ahol már ismert az altiszt. Lehetetlen ez?... Ha lehetetlen, természetesen lemondok róla. Csak felírtam, mert ilyenkor karácsony előestéjén, általános szokás kívánni valamit.

Akkor talán mást kívánok, Jézuska: add, hogy még egyszer az életben büntudat nélkül tudjam élvezni a nagy, tiszta zenét, a nagy művészek alkotásait, s ne kelljen közben arra gondolnom, hogy emberek milliói és milliói szenvednek. Add vissza a művészetet: a zenét, a tiszta irodalmat, a nemes gondolatokat, a tökéletes képeket és szobrokat, add vissza, büntudat nélkül, az embereknek mindazt, ami emelkedettebb és tisztább, mint az élet. Nagyon sok ez?... Azt hiszem, nagyon sok. De látod, a tenger, az utazás, a nagy művek, ez volt a legszebb az életben, s titokban minden ember erre vágyott, akkor is, ha élete oly szomorú és reménytelen volt, hogy nem merte és tudta szavakba foglalni a vágyakat. Most még egyszer elmondom ezt, mert karácsony van. S mert mindez, a tenger, a remekművek, a városok, mindez messze van, reménytelenül messze. Mit kívánjak?... Ezüst cigarettatárcát? Kell a fenének. Add vissza nekem az Uffizit, egy délelőttre s azt a kis szállodát Berchtesgadenben, ahol egy hétig olyan nyugodt és jókedvű voltam, hogy az már több mint amit a moziban boldogságnak neveznek.

De ha ez is egészen lehetetlen – ne haragudj, hogy alkuszom, karácsony van –, akkor szerénytelen leszek, és többet kérek. Add, kedves Jézuska, városok, utazás, művészet és tenger helyett, hogy ne szenvedjenek fölöslegesen az emberek: mindazok, akikhez közöm van, akik azt a nyelvet beszélik, melyen ez óhajokat elmondom s mind a többiek, akik az érthetetlen és vad nyelveket beszélik, izgatottan. Nem kell semmi más, kedves Jézuska, csak kevesebb legyen a szenvedés. Lehetetlen ez? Azt mondják, Neked csak egy szavadba kerül. Nagy baj, ha lehetetlen, mert akkor értelmetlen minden más, amit adhatsz, a meleg harisnya éppen olyan fölösleges, mint Vicenza vagy az utazás. Mert az emberélet legnagyobb ajándéka és legfőbb értelme mégiscsak az, hogy ártatlan emberek ne szenvedjenek fölöslegesen. Nézz körül a földön, száz- és százmillióan kérik, némán, ezen a karácsonyon: add a békét.

Ezt kéri, nagyon szerényen, minden más helyett, s mert karácsony van:

Márai Sándor.

AMIKOR A HÁLA TÚLÉR RAJTUNK...

A gyermekekkel beszélgettünk az élet nagy dolgairól, a mindennapokról, az áldásokról, Isten és gyermekek közötti kapcsolatról és a háláról. Eleinte nehezen ment megfogalmazni, hogy miért is vagyunk hálásak. Lehet kimondatlanul, de többünkben lejátszódhatott, hogy valami nagyot kellene mondani. „Hmm...mi is történt velem az utóbbi időben, ami említésre méltó? Mi az, amit ki kellene emelni? Valami, ami nem hétköznapi...” – Nem tagadom, ez lehet csak az én felnőtt fejemben zajlott le így, de kétkem, hogy egyedül lennék, azonban bizonyíték hiányában a magam nevében írok.

Hányszor és hányszor volt, hogy egy képzelte világban éltem, ahol minden egyből sikerül, ahol mindent, amire vágyom birtoklok, ahol dicsőségem és szavam van, ahol „a világ tetején állok”. Van ott miért hálásnak lenni, jogosultsága lesz az érzésnek. Aztán szétnézek itt, a mindennapokban és „jó, most mit mondjak? Jöjjenek a sablonokkal? HUUU, a gyerekeknek példát kell mondani, na lássuk csak...hmm...akkor mondjuk: Hálás vagyok, hogy süt a Nap, hogy vannak barátaim, családom.” Szívből mondtam én ezeket? Nem. Gyorsan mentünk egy kört és a kezdeti megszeppenést áthidalva őszinte hangok szólaltak meg, akik izgalmukban elkacagták magukat, a szemeik pedig csillogtak. Döbbenet, ismét a gyermek tanít engem, felnőttem, arra, mi az élet. Cetliket kaptak, arra is felírták és felrajzolták azt, amiért a leghálásabbak. Ezt a tíz darab cetlit egymás mellé ragasztottuk és fölemeltük. Mondanom sem kell, túlnőtt rajtunk. A legegyszerűbb dolgokra néztünk együtt fel: „Hálás vagyok, hogy játszhatok.” „Hálás vagyok, mert van egy kutyám.” „Hálás vagyok, hogy megszülettem.” Ezt követett egy kiscica-rajz. „Hálás vagyok, hogy utazhatok...” és még sorolhatnám, mi mindenért hálásak a hittanos gyermekek.

A világ tetején állva megfelejtkeztem arról, amit régen tudtam, és amit ezek a gyermekek is tudnak: hálásnak lenni a saját világunkért, a bennünket körülvevő isteni ajándékokért. A gyermeknek a játék pillanatában a játék a világa, az állat simogatása közben az állat jelenti a mindent. Ideje nekem, gőgös felnőttnek elengednem a kontrollt és megtanulnom figyelni arra a gyermekre, aki bennem is él, és olyanná lennem, „mert ilyeneké az Isten országa” (Márk 10,14).

Febér Dezső: A kevés is elég

*Isten az embert tökéletesnek teremtette.
Kétkézűvé, kétszeművé tette.
A sátán az egységet elvette.
Máskezűvé, más szeművé tette.*

*A szív súgja, sok kell neked,
Ragadjon sokat kezéd.
tíz ujjad markoljon sokat:
Hullatod így markolmányodat.*

*Keveset célozva fogj jól,
Vágyó élted nem balul.
Értéket ragadva léted gazdagul.
Akaró élted jót tanul.*

*Igaz karja szorításba nem szorul,
Két karja Istenével párosul.
Fedhetetlen Urától tanul,
Szerető szíve lángra gyúl.*

*Csontot, lelket ropogtató gonosz idő,
Gazdagságát el nem veheti ő.
A jót befogadja lelke,
Istenétől gazdagszik szíve.*

*Az éhségtől szűkült gyomor.
Neki a kevés is elégnek bizonyul.
Gonoszság mohóságra nem tanítja,
Eleg az, mit Urától kapja.*

*Minden bűnös megsemmisül,
Csillog talán kívül, de pusztul belül.
Éltük, ha viruló réten ragyog,
Bensejük üre kong.*

*Büszkesége viruló rétként ragyog,
Olyanná teszi magát, mint nagyok.
Az ítélet tüze hajrá, ragyog,
Felperzsélése füstként kavarg.*

*Isten kezébe tedd életed,
Bízhatok, mennyi-életed elnyered.
Szerető kezébe tedd kezéd,
Örök életed megnyered.*

HARAG HELYETT KÖNNYEK

„Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a haragra, mert a harag nem szolgálja Isten igazságát” (Jak 1,19–20) – tanítja a Biblia. Mégis, azt tapasztaljuk, hogy az emberek tele vannak negatív indulatokkal, haraggal, sértettséggel, megbántottsággal. Gyakran úgy érzik, hogy nem becsülik meg, hanem akadályozzák őket, ezért békétlenek. Azt is nehéz elviselni, hogy mások másképp gondolkodnak, mint mi, azokról az alapértékekről, amelyekben mi hiszünk. Az emberi természethez hozzátartozik a harag. Még Jézussal is megtörtént, hogy megharagudott. Például, amikor a tanítványok nem engedték a közelébe a gyerekeket: „*Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak. Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket...*” (Mk.10,13–14). A kalmárok kiűzése során pedig szinte „tettlegesséig” is eljutott haragja. A Biblia ezt tanítja: „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek, a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek” (Ef 4,26).

Egy idős néniel szoktam beszélgetni a villamosmegállóban, amikor vasárnap más-más templomba igyekszünk:

- Sose bocsátom meg a menyemnek... – mondta egyik alkalommal, elmesélve a valóban szomorú történetet.
- De hát, hogy tetszik így a mennybe menni? – csúszott ki a számon. – Oda nem lehet haragot vinni!

Néha könnyű mondani, hogy meg kell bocsátani, de nagyon nehéz megvalósítani. Magunktól nem is vagyunk rá képesek, csak a Szentlélek által. Harag helyett könnyek kellenek, sajnálat, megszanás, irgalom. Sírni most már nem miatta, hanem érte. Felmérve, hogy azért olyan, amilyen, mert ő is sérült, megbántott, frusztrált, „törött”. Ezt az átváltási mintát látjuk Jézusnál is. Egyszer a zsinagógában egy sorvadttal kezű embert látott meg szombati napon, a farizeusok pedig árgus szemmel figyelték, hogy mit tesz. „*Így szólt: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni vagy kioltani? De azok hallgattak. Ekkor haragosan végignézt rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt*” (Mk 3,4-5). Harag helyett könnyek. Akkor is sírni látjuk Jézust, amikor Bethániából jöve meglátta Jeruzsálemet, és előre látva az elkövetkező eseményeket, elsiratta a várost.

A gyűlölet öl – mondta Gyökössy Endre. De nem azt, akire irányul, hanem azt, aki érzi. Igyekeznünk kell nem a sérelmeinken rágódni, a még oly jogosnak érzett haragunkat táplálni, hanem letenni, átadni, átalakítani: „*Tégy le haragodról, hagyd el a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz!*” (Zsolt 37,8). A harag mögött többnyire bánat, fájdalom, frusztráció van. A harag az egót növeli. Én haragszom, mert engem megbántottak. Ezt nem elfojtani kell, hanem elvégezni azt a gyászmun-kát, ami bennünk van, kiengedni a szomorúságot és bánatot: „*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak*” (Máté 5,4). Az tudja letenni a haragot, aki befogadja Isten szeretetét. A haragtól a könnyekig a fájdalom útja vezet. A fájdalmat nem lehet megspórolni.

A fiatalokban sok a lázadás, generációs ellentét, düh, tele vannak saját egojukkal. Meg kell arra érni, hogy belássák azt, hogy saját véleményükön kívül vannak más felfogások is. A fejlődésnek van egy meghatározott útja, nincsenek egerutak, a szellemi utazást sem lehet lerövidíteni.

Hogyan próbáljunk Isten békességében növekedni? Őt keresve, rá figyelve, valóságával töltkezve. „Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Thessz 5,9). Ha szorgalmasan keresünk, megtaláljuk. Valósága, jelenléte többnyire nem hirtelen tölt be, de egyszer csak már érezzük, hogy itt van, bennünk van.

A Bibliában sokszor olvashatunk haragról. A próféták sok haraggal, váddal, bírálattal illették a népet. Súlyos okuk volt erre, mert látták a sok bűnt, az Istentől elfordult állapotot. De nem maradtak meg a haragban, hanem arról a lehetőségről beszéltek, hogy mindig meg lehet térni, meg lehet szabadulni. És ha ez megtörténik, Isten irgalma nagyobb, mint a haragja, és újra öröendezés következhet az emberekre. Nem a panaszé, az ítélethirdetésé az utolsó szó, hanem a kegyelemé. Harag helyett bánat, bánat után dicsőítés. Isten szeretete feltétel nélküli és örökkévaló. „Hát nem drága fiam-e Efraim, és nem kedves gyermekem-e? Valahányszor megfenyítem, mégis mindig törődöm vele. A bensőm remeg érte, irgalmaznom kell neki – így szól az Úr” (Jer 31,20). Amikor a nép beteg, bűnös, elhagyatott, akkor még jobban kiárad a kegyelem, kollektív és egyéni vonatkozásban egyaránt. Ez adhat reménységet háborúk, viszályok, betegségek, nyomorúságok idején is. Emberekben nem, de Istenben reménykedhetünk, mert ő maga a remény és a szeretet. Mindezeket nem tudjuk magunktól magunkban növelni, csak részesedhetünk belőlük, általa.

LELKÉSZBEIKTATÓ ÜNNEPI ISTENTISZTELET A KISTEMPLOMBAN

„Látótávolságból hallótávolságba, hallótávolságból párbeszédbe, párbeszédből újjaszületésre” – fogalmazta meg ünnepi igehirdetésében Ft. Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke János evangélista alapján a Krisztushoz vezető utat. Ez a lelkipásztor feladata is: lépésről lépésre vezetni a rábízottakat egészen Krisztusig. Ez a feladata a Debrecen Kistemplomi-Ispotályi Református Egyházközség második lelkési állásába 2025. május 10-én beiktatott lelkipásztornak, Dr. Porkoláb András Józsefnek is.

A beiktatás szolgálatát Nt. Hadházi Tamás, a Debreceni Református Egyházmegye esperese végezte, aki átadta a Kistemplom kulcsát és az egyházközség pecsétjét a beiktatott lelkipásztornak azzal a felhívással, hogy tárja szélesre a templom kapuit, álljon az nyitva mindenki számára, hogy a megnyugvás és az imádság helyévé lehessen sokaknak. A gyülekezettel együtt ünneplő, közelről s távolabbról érkező lelkipásztorok igei köszöntése után dr. Dóra Krisztina, az egyházközség főgondnoka és Pók Tibor gondnok a presbiterek kíséretében helyezte a beiktatott lelkipásztor vállára a palástot, ezzel szimbolizálva azt, hogy befogadjuk gyülekezetünk közösségébe a megválasztott lelkipásztort, és kérjük („felruházzuk”) az ige hirdetésének szolgálatára közöttünk. A palástot a gyülekezet ajándékaént Kiss Árpádné népi iparművész, az egyházközség presbitere készítette.

A nyilvános presbiteri gyűlés megkezdése előtt Dr. Porkoláb András igehirdetését hallhattuk az 1Kir 19,11–12 és a Lk 22,39–40 alapján. Van-e itt valami több, mint a külsőségek? Az elegánsan megterített asztalok, a szépen díszített templom, az illatos virágok és az orgona zengő hangja mellett tapasztalunk-e többet, mást? Megtapasztaljuk-e a velünk ünneplő Istent? Megtapasztaljuk-e a halk és szelíd hangot, az imádkozásra buzdítót? Mintegy lelkipásztori ars poeticaként hangzott a szószékről a kérés és a felszólítás: imádkozzatok.

Ahogy püspök úr is kiemelte igehirdetésében, és ahogy a köszöntések sorában is elhangzott, az imádság, az Isten előtt való jelenlét, a vele való közösség fontos része a beiktatott lelkipásztor személyes és szakmai életének, hiszen doktori értekezésében is az egyéni és közösségi hittapasztalatokkal, az imádság fontosságával foglalkozott. Eddigi kistemplomi lelkipásztori munkája során erre törekedett, és a gyülekezet közösségével együtt igyekszik ezután is ennek megélésére.

Az ünnepi alkalmat szeretetvendégség zárta a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Dísztermében.

Isten áldása és a kistemplomi gyülekezet szerető figyelme kísérje Dr. Porkoláb András József lelkipásztor és kedves családjá életét!

KISTEMPLOMI KÜLDÖTTSÉG KÖRTVÉLYFÁJÁN

TESTVÉRI TALÁLKOZÁS A HIT, A SZOLGÁLAT ÉS A KÖZÖSSÉG JEGYÉBEN

2025. szeptember 12–14. között a Debrecen Kistemplomi-Ispotályi Református Egyházközség nyolc fős küldöttsége testvérgyülekezeti látogatáson vett részt a Körtvélyfájai Református Egyházközségnél. A háromnapos együttlét nemcsak a személyes kapcsolatok erősítését, hanem a lelki közösség mélyítését is szolgálta.

Péntek este későn érkezett meg a kistemplomi csoport, amelyet Jári Zsolt nagytiszteletű úr és a körtvélyfájai presbitérium szeretetteljes vacsorával fogadott. A kedves fogadtatás és a testvéri beszélgetések már az első este megadták a találkozás bensőséges hangulatát.

A szombati nap középpontjában a lelki épülés állt. Délelőtt közös bibliaórán vehettek részt a két gyülekezet presbiterei és tagjai. Az alkalmat Szép Eduárd nagytiszteletű úr vezette, aki a bűn – kegyelem – szolgálat hármastémakörét bontotta ki. Kiemelte, hogy a keresztyén ember életében a bűn felismerése nem a kétségbeesés, hanem a kegyelem megtapasztalásának kapuja, és éppen ebből fakad az alázatos szolgálat. A tanításról élénk beszélgetés alakult ki, amely során mindkét gyülekezet tagjai megosztották tapasztalataikat a hit gyakorlati megéléséről.

A bibliaóra után közös ebédre került sor a Fehér Ló étteremben, ahol a körtvélyfájai presbitérium vendégül látta a debreceni testvéreket. Az asztalközösség nemcsak gasztronómiai, hanem lelki élmény is volt: a hála, az öröm és a közös emlékezés, beszélgetés légköre határozta meg az együttlétet.

Szombat este a vendégek meghívást kaptak egy néptáncos bálba, ahol nyolc különböző táncgyűjtemény mutatta be az erdélyi és magyarországi tájegységek hagyományos táncait. A zene és a tánc közösségteremtő ereje ismét megmutatkozott: a vendégek és házigazdák együtt örültek annak, hogy a népi kultúra és a hit szeretetben találkozhat.

A vasárnapi istentisztelet a látogatás legmeghittebb pillanata volt. A 10 órakor kezdődő istentiszteleten Dr. Porkoláb András, a Debrecen Kistemplomi-Ispotályi Református Egyházközség lelkésze hirdette Isten igéjét. A zenei szolgálatot Virginás István és Könyves Péter testvérek végezték, akiknek játéka méltó dísz volt az ünnepi alkalomnak. Az igehirdetés és a zene egyaránt arra irányította a figyelmet, hogy a testvérgyülekezeti kapcsolat nem csupán hagyomány, hanem Isten Lelke által éltetett közösség, amelyben egymás hite által épülünk.

Az istentiszteletet követően szeretetvendégségre, majd közös ebédre került sor, ahol mindenki hálát adott a mögöttünk álló napokért. A beszélgetésekben új barátságok szövődtek, és a résztvevők megerősítették szándékukat, hogy a kapcsolatot tovább mélyítik a jövőben is.

A három nap végén a kistemplomi küldöttség tagjai hálával és örömmel tértek haza Debrecenbe, lelkükben a közösség, a szolgálat és a testvéri szeretet élményével. Hálát adunk Istennek ezért az áldott alkalomért, amelyben ismét megtapasztalhattuk: „Milyen jó és milyen gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” (Zsolt 133,1)

2025. JÚNIUS 1.

KONFIRMÁCIÓI
FOGADALOMTÉTEL

Kálmán Mátyás Botond, Kuti Natália,
Matúz Bálint, Sebők Nándor, Szabó Dávid Lajos,
Tanka Szabasztján István

CSALÁDIASSÁG

Ugrálóvár

ÖRÖM

Kívácsi
katicák

Állatsimogató

PÜNKÖSDI
*Családi
nap*

JÓKEDV

BESZÉLGETÉSEK

NEVETÉS

2025.
június 2.

2025.

07.28-08.07.

08.04-08.08.

Gyerektábor

Kistenplom

Presbiteri szalonnasütés

2025. július 8.
2025. szeptember 19.

2025. október 1.

IDŐSEK NAPJA

A NŐSZÖVETSÉG ÉLETÉBŐL...

A KISTEMPLOMI NŐSZÖVETSÉG

Szeretném bemutatni gyülekezetünk Nőszövetségét, de előtte az országos szervezetet is. A Magyarországi Református Nőszövetség az 1950-ben megszüntetett Országos Református Nőszövetség jogutódjaként alakult meg 1992-ben. Összefogja a református nők közösségét, és támogatja az egyházban szolgáló nőket, de legfőbb célja az, hogy segítse a hitéletüket. Ezerhatszáz tagjával ez a Magyarországi Református Egyház egyik legnagyobb egyesülete. Rendszeres találkozóira a Kárpát-medence minden tájáról érkeznek a szervezet tagjai. Célkitűzése mindig a keresztyén hit- és életvitel segítése, az imaszolgálat, a diakónia, a család- és ifjúsággondozás, a magányosok vigasztalása, a menekültek és egyéb missziói szolgálatok támogatása.

Számtalan formája lehet ezeknek a tevékenységeknek az egyházközösségekben. A mi gyülekezetünkben a nőszövetségi alkalmak havi rendszerességgel szerveződnek. Minden alkalom áhítattal kezdődik, majd egy előadás után beszélgetéssel és gyakran szeretetvendégséggel zárul. Tagjaink főként az idősebb korosztályból valók, ezért a célunk is az, hogy akik egyedül élnek, azok számára különösen legyünk jelen a beszélgetésekben, a meghallgatásokban és a találkozásokban. Nőszövetségünk mindig együttműködik a gyülekezet különböző csoportjaival, és segít a szeretetvendégségek lebonyolításában és egyéb diakóniai munkában, idős gyülekezeti tagok meglátogatásában.

A 2025-ös évben gyülekezetünk tagjai közül és a Debreceni Református Hittudományi Egyetemről hívtunk előadókat. Januárban Kovács Csaba ny. egyetemi tanár, gyülekezeti tagunk tartott előadást a lutheri reformáció székhelyéről Csehországon és Németországon át. 2017-ben járt ott, ennek az útnak a videós élményét osztotta meg, Drezda, Meissen, Lipcse, Wittenberg, Halle templomait, székesegyházait bemutatva. Áprilisban is tartott érdekes beszámolót szentpétervári látogatásáról.

Februárban a Hittudományi Egyetem általános rektorhelyettese, Dr. Gonda László lelkipásztor, egyetemi docens beszélt a missziói területekről, a Cook-szigetek keresztyénységéről. 2013-ban jár ott. A Cook-sziget nehezen megközelíthető, csak repülővel lehetséges. A Csendes-óceán déli részén lévő szigeteknél található. Lakossága 15 ezer fő, vulkanikus terület, az emberek a part mentén laknak. A lakosság nagy része keresztyén hitben jár, kedves emberek, már nyolcéves kortól angolt tanulnak.

Az Ökumenikus Világimanap liturgiáját – amelyet ebben az évben az evangélikus testvéreink állítottak össze. Ezen az alkalmon Nőszövetségünk szintén részt vett.

Márciusban lelkipásztorunk, Dr. Porkoláb András tartott elgondolkodtató előadást a szabad akaratról, amely régóta foglalkoztatja az embereket.

Májusban egy külsős előadót, Dr. Takácsné Szabó Ilona gyászterapeutát hívtuk meg, aki arról beszélt, hogyan dolgozzuk fel veszteségeinket. Ennek folytatásaként az őszi alkalmunkon is ezt a témát beszéltük meg a nőtestvérek kérdései alapján.

Júniusban Kustárné Dr. Almási Zsuzsannának, a Hittudomány Egyetem adjunktusának mély gondolatai hangzottak el a hitre nevelésről, a „gyökerekről”. Mint elmondta, szárnyakat kell adni a gyermekeknek, hogy röpködhessenek. A bibliai család más képet mutat, mint a mai postmodern család.

Nyáron több kerületi nőszövetségi programon is részt vett a kis csoportunk. A Kerületi Nőszövetségi Konferencia a Nagytemplomban volt megtartva, melyen a határon túli nőszövetségek is jelen voltak. Csodálatos volt az együttlét a háborús helyzetben lévő testvérekkel. A közös ebédet a Kollégium udvarán fogyasztottuk el, ahol lehetőségünk adódott többet megtudni a kárpátaljai helyzetről.

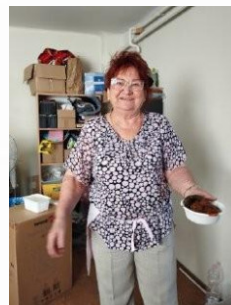

A tégláskerti nőszövetségi csendesnapon is megta-
pasztaltuk a közösség felemelő érzését, és meghall-
gattuk Dr. Kis Klára tanszékvezető, egyetemi docens
(DRHE) előadását.

A Tiszántúli Berekfűrdői Konferencia alkalmain
is rendszeresen részt vesz Nőszövetségünk.

Gyülekezetünk rendezvényein, a Pünkösdi Családi Napon, a rendszeres kiállítások megnyitóján, a Nőszövetségünk tagjai segítenek szorgos kezeikkel.

Több alkalommal meglátogattuk Hajdúszováton Nőszövetségünk alapító elnökét, Papp Csabáné Éva nénit.

Karácsonykor gyakran kis koncerttel és szeretetvendégséggel ünneplünk. Fontosak ezek az alkalmak számunkra, mert hitünket erősítik. Ahogyan Pál apostol Rómabeliekhez írt levelében olvassuk: „Azoknak, akik Istent szeretik minden javukra szolgál” (Róm 8,28).

Ezt az erőt kívánjuk a gyülekezet minden tagjának, és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra.

ÜNNEP A TŰZHELY KÖRÜL

Erdőhátiné Barabási Irén vagyok, Erdélyben, Mezőpanitban születtem 1948-ban, Marosvásárhelytől 12 kilométerre egy hatezer lélekszámú községben. Református hitben élő és azt gyakorló, nagy magyar közösség tagja lehettem, ott éltem és közalkalmazottként dolgoztam 1988-ig. Nagy családból származom, hatan voltunk testvérek, öt fiú és én, egyetlen leánycént, de nagy szeretetben élünk. 37 éve élek Debrecenben, azóta a kistemplomi gyülekezet tagja vagyok két gyermekemmel és családjukkal együtt.

Közeleg a karácsony, Krisztus Urunk születésének ünnepe, amelyet mindig nagy lelki és fizikai készülődéssel várunk, hogy meghittén tölthessük. Megosztom gyermekkorom néhány karácsonyi emlékét és süteményreceptjét, valamint, hogy miként töltöttük a régmúlt időkben a karácsonyt.

Az ünnep szombatján édesanyámnak nagyon sok tennivalója volt. Sütött-főzött, a frissen kisült foszlós kalács nem hiányzott egyetlen háznál sem. A sütőkemencében sütött öt-hat nagy kalács és a havasi kifli, meg a hájastészta volt mindig az ünnepi sütemény. Káposztát töltöttünk, az sem hiányozhatott a karácsonyi asztalról. Az ünnep első napján húsleves és sülték voltak, mindenki kedvére válogathatott az akkori finomságokból.

Ünnep szombatja délutánra már a karácsonyfa is fel lett díszítve az általunk készített csecsebecsékekkel, mert az esti ünnepi istentisztelet már délután öt órakor elkezdődött.

Harangszóra gyülekezett a falu apraja-nagyja, együtt örültek és ünnepelték Jézus születésének napját. Körülbelül 50-60 gyermek tartott karácsonyi műsort: énekeltek, szavaltak, Jézus születését jelenítették meg. Nekem, személy szerint nagy élmény volt, amikor két osztálytársammal három szólamban énekeltük a „Fönn a csillagok felett, halleluja, ámen”-t, mondtunk verset is és kórusban is énekeltünk. Az ünnepi istentisztelet után kaptunk kis édességet, nagy öröm volt számunkra a karácsonyeste.

Miután hazamentünk, a szüleim meggyújtották a karácsonyfán a gyertyákat és a csillagszórókat – csak módjával – és átadták szerény kis ajándékaikat, amiket örömmel, hálás szívvel bontogattunk ki. Édesapám elővette a hegedűjét, mi meg a citerákat, és eljátszottunk egy-két zsoltárt, éneket. Igaz örömnöve volt, családi, jó hangulatban.

Következett a vacsora, ez idő alatt jöttek már a kántálók, kisgyermek, szomszédok, rokonok. A Csendes éj, a Krisztus Urunknak áldott születésén, a Pásztorok, pásztorok örvendezve eléneklése után mondtak egy rövid köszöntőt, mindezt az ajtó előtt. Beinvítva őket megköszöntük, hogy eljöttek hozzánk, hogy együtt örvendeztünk, és megkínáltuk őket kis süteménnyel, innivalóval, és a kisebb gyermekek kaptak egy kis aprópénzt is. A köszöntő most is cseng a fülemben:

„Szálljatok le, szálljatok le betlehemi angyalok,
Zörgessetek meg ma este minden pici ablakot.
Házikókba, palotákba egy örömet vigyetek:
Áldott, békés karácsonyi ünnepet!”

Még mindig tartanak egy hagyományt: a legények – akiknek már barátnőjük van – alkotnak nyolc-tíz fős csapatokat és éjfél után „felkántálják” a barátnőiket. Régen csak énekszóval, most már hangszerekkel is kísérik az éneklésüket, amelyben az egyházi énekek mellett népdalok is felcsendülnek, és a barát mond egy szép köszöntőt a szerelmének és családjának. Általában személyre szabottan írja meg mindenki magának a rímekbe szedett köszöntőt. Behívják a legényeket, megkínálják őket süteménnyel, majd az ifjú urak indulnak tovább a következő lányos házig. Hajnalig is eltart, míg minden lányt köszöntenek. Az éjszaka csendjében csodálatosan hangzik a több csoportban járó éjszakai kántálók köszöntő éneke.

A szilveszter is nagyon sajátos mifelénk. Újév éjszakájára szervezik az összejöveteleket. Este 10 órakor, akiknek abban az évben volt halottjuk, kimennek a temetőbe (nincs messze), és emlékeznek a szeretteikre néhány zsoltár eléneklése közben. Éjfélre mindenki kivonul a templom elé, bárhol szilveszterezzenek, és megszólal a harang. Tiszteletes úr a családjával és a presbiterekkel kijön a kapuba, együtt éneklünk, utána tiszteletes úr ígét olvas és köszönti a gyülekezetet. Ilyenkor a gyülekezet is köszönti a tiszteletes urat, egy szép köszöntővel megköszönik az éves kitartó munkáját. Éneklünk egy záró zsoltárt, majd mindenki hazamegy a családjával szilveszterezni. Úgy tudom, ilyen csak a mi községünkben van.

Szeretettel és vágyakozással gondolok a kis falumra, ahol felnőttem. Meghatározó volt életemben minden karácsony és a szeretetben töltött együttlét.

Szívből kívánok minden gyülekezeti tagnak áldott, békés, meghitt karácsonyi ünnepet!

• *Hawaii kifli*

- ☐ 50 dkg liszt
- ☐ 20 dkg zsír
- ☐ 2 kanál tejföl
- ☐ 1 tojás sárgája
- ☐ 15 dkg porcukor
- ☐ 2 dkg élesztő
- ☐ pici só
- ☐ citrom reszelt héja

Foszlás kalács

- ☐ 1 kg liszt
- ☐ 2 tojás
- ☐ 1 l tej
- ☐ 25 dkg margarin
- ☐ 15 dkg porcukor
- ☐ 3 cs. vaníliás cukor
- ☐ 3 dkg élesztő
- ☐ 1 mokkás kanálnyi só
- ☐ citrom reszelt héja

Elkészítés:

Fél dl tejben pici cukorral felfuttatjuk a 2 dkg élesztőt. Összemorzsoljuk a lisztet a zsírral, hozzá tesszük a többi hozzávalót, és összegyúrjuk. Amikor szép sima a tészta, kinyújtjuk, tetszés szerint (nagyobb vagy kisebb kifliket szeretnénk). Háromszögekre vágjuk, dióval, mákkal, lekvárral töltjük, feltekerjük és kifliket formálunk. 175 fokon sütjük (nem szabad barnára sütni) és melegen vaníliás porcukorba forgatjuk.

Elkészítés:

Az élesztőt felfuttatjuk 2 dl tejben. A liszthez hozzáadjuk a cukrot, a vaníliás cukrot, sót, a citrom reszelt héját, a tojásokat és a felfuttatott élesztőt. Összeforgatjuk, majd annyi langyos tejjel dagasztjuk, amennyit a liszt felvesz. Mikor megdagasztottuk, hozzáadunk fél margarint olvasztva, tovább dolgozzuk, amíg hólyagosodni kezd a tészta. Betakarjuk és a duplájára kelesztjük. Kelesztés után kézzel kihúzzuk olyan nagyságúra, hogy fel tudjuk sodorni. Ezután megkenjük a maradék olvasztott margarinnal és megszórjuk kristálycukorral, vaníliával. Felsodorjuk, összefonjuk és tepsibe tesszük. Megkenjük tojással, kelesztjük 45-60 percig, ismét megkenjük, majd 175 fokon lassan sütjük 45-50 percig.

Jó étvágyat kívánok hozzá!

Anyukámmal mindig éjszakába nyúlóan sütöttünk karácsony előtt, és a képviselőfánk volt az egyik legkülönlegesebb közösen elkészített sütink. Ez az a sütemény, amihez figyelem, türelem és idő kell, ezért éppen beleillett az éjszakai készülődésbe. Gyerekkoromban előfordult, hogy már egy-két nappal korábban elkészítettük az édesség néhány elemét, és úgy emlékszem, nem ártott neki: a fánk megőrizte könnyedségét, a krém pedig csak finomabb lett. Karácsonykor mindig különleges helyet kapott az asztalon: látványában és ízében is igazi ünnepi sütemény volt.

Elkészítés:

1. A tészta elkészítése:

A vizet, zsírt, sót és cukrot összeforraljuk, majd belekeverjük a lisztet, és addig főzzük, amíg a tészta elválik az edény falától. Hagyjuk kicsit hűlni, majd egyesével belekeverjük a tojásokat. Az így kapott masszából kis halmokat nyomunk a sütőpapírral bélelt tepsire habzsák segítségével. 220 °C-os előmelegített sütőben kb. 10 percig sütjük, majd 180 °C-on további 15 percig, amíg aranybarna és üreges lesz. Sütés közben nem szabad nyitogatni a sütő ajtaját!

2. A krém elkészítése:

Szétválasztjuk a tojásokat. A tejet a vaníliával elkezdjük felforralni. A tojássárgákat a keményítővel és a cukorral elkeverjük, majd fokozatosan öntünk hozzá a forró tejből. Amikor a tej felforrt, óvatosan beleöntjük a tojásos krémet, és alacsony lángon, folyamatos keverés mellett sűrűre főzzük. A fehérjét kemény habbá verjük, közben fokozatosan hozzáadjuk a cukrot. Ha a hab már szép fényes és szilárd, óvatos, laza mozdulatokkal hozzákeverjük az elkészült krémhez.

3. Összeállítás:

A fánkok tetejét levágjuk, megtöltjük a krémmel, majd a felvert tejszínnel, végül visszarakjuk a „kalapokat”. A tetejét ízlés szerint porcukrozzuk.

Örömteli sütést és áldott karácsonyt kívánok!

FILMAJÁNLÓ

KEZDET ÉS VÉG

Az idei ünnepi magyar film – az Emma karácsonya – egy 13 éves lányról szól, aki karácsonyi koncertre készül egy fiúval. Mi is lehetne a központi téma, mint az első szerelem...

Magyar filmek esetén számomra gyakori a szekunder szégyenérzet. Ebben a filmben viszont minden esetben a történet szerint, hiszen első szerelemről van szó, míg a szülők esetében egy házasság felbomlásáról, tehát mindenki ismeretlen helyzetben van, így minden kínos. A közönség fokozottan élheti át szégyenkezést.

A történet lassú folyású, nem akar sokat mondani, éppen csak felvillantani a helyzeteket. Emma karácsonyi koncertre készül, és az egyik legtehetségebb fiúval, Ábellel teszik párba. Együtt járnak próbára, és jön a tipikus kisebbségi érzés, hogy mennyivel tehetségesebb és lazább a másik, vagyis tulajdonképpen még keresik a közös hangot. Közben Emmára rázúdul, hogy a szülei külön költöznek, és az ezzel járó érzelmi hullámmal meg kell birkóznia. Látja, a szülei hogyan változnak meg, ahogy külön utakon kezdenek járni, és szörnyű a felismerés, hogy akár boldogabbak is lehetnek, mint amikor együtt voltak, miközben eddig Emmának és kishúgának a szülei teremtették meg a békés otthont. Erre jön még ez az új srác, akinek nagyon szép a hangja, és figyelmes Emmával. Ennyi érzelemmel egy felnőttnek is nehéz megküzdnie, nem egy tininek, aki éppen csak ismerkedik az élettel. A pszichológia iránt csak kicsit is érdeklődőknek nem mond újat a film. A 13 éves Emma könnyen kezeli a szülők teljes széteséséből adódó problémákat, és felnőttébb lesz náluk, miközben csetlik-botlik a saját kis életében, ahol talán neki lenne szüksége segítségre.

A film, sajnos, olykor megmarad a szituációs gyakorlatok szintjén, és ez – meglepő módon – a szülők jeleneteire jellemző. A fiatalok meglepően jól hozzák a szerepüket, különösen a tinilányok. Tipikus és egészen természetes, ahogy elemzik a helyzeteket olyan szavakkal, amiket még a felnőttek sem értenek igazán. A szövegkönyv itt kifejezetten jó, de a többi jelenetben mindenki szüksézá. Szinte alig van kommunikáció. A kamaszokat piszkálják az üzengetés miatt, miközben a felnőttek alig beszélgetnek.

Kitűnő jelenet, mikor adventi koszorút készít a már csonka család, és Emma üzenetet kap Ábeltől. Nagyon jól oldották meg a film készítői azt a mai világban gyakori esetet, hogy valaki két dologra akar egyszerre koncentrálni. Csak az üzenet elejét sikerül újra és újra elolvasnia Emmának, míg persze a díszítés miatt a teljes figyelem látszatával kell adogatni az elemeket. Emma történeti szála nagyon jól mutatja be, ahogy elkezdi élni a saját életét, és közben otthon is kell segítenie. Nehéz a mai világban megtalálni azt az egyensúlyt, ami még, ha nem is tökéletes, de legalább boldogsághoz vezethet. Ennek bemutatására nagyon figyeltek az alkotók, és kreatív ötleteket is bevetettek.

A díszlet nagyon díszlet marad az otthon tekintetében. Nem érződik az étellel teliség, bár ez utalhat a szülők rosszul működő házasságára. A baj inkább ott mutatkozik meg, hogy a gyerekek szobái is ilyenek. Az iskola viszont kifejezetten jó választás volt, mivel hiteles.

A csenddel jól játszottak az alkotók, de mégis sokszor hiányzott a háttérzaj. Már-már bántotta a fület a teljes csend, miközben olyan filmről van szó, aminek központi eleme a zene, és abból mégis kevés van.

Az Emma karácsonya összességében arra tesz kísérletet, hogy felidézze azt az első szerelmet, amikor még nem is tudni, mi vonzó a másikban, egyszerűen csak keresik egymás társaságát, valamint a felnőtté válás első lépéseit egy olyan időszakban, amikor minden összekuszálódott. Emma elég bátor, ami példamutató is lehet ma. Még ebben az új helyzetben is hisz a szeretetben. Ezt mutatja a kicsit amerikai filmek hangulatát idéző koncertjelenet, amit amúgy az alkotók visszafogottan kezelnek, hogy ne csapjon át teljesen giccsesbe –, ahogy a film vége is: Emma bízik még a szeretetben, amely elsimíthatja a problémákat.

Kistemplomi Advent

Debreceni Református Kistemplom
(Piac u. 35.)

2025

2025. november 30. vasárnap, 18 óra

ADVENTI ÖRÖMZENE

Szurasenkó Dániel blockflöteművész,
egyházzenesz (Olaszország)

és Sárosi Dániel orgonaművész adventi hangversenye

J. S. Bach, G. Fr. Händel, G. Ph. Telemann és J. L. Krebs műveiből

2025. december 6. szombat, 18 óra

ÜNNEPI ORGONAZENE

Fiatal orgonisták adventi hangversenye

Közreműködnek a Debreceni Zenede és a Debreceni Református Hittudományi
Egyetem orgonaszakos növendékei, valamint Pauk Eleonóra,
a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának magánének szakos hallgatója
Felkészítő tanár: Dr. Sárosi Dániel

Jegyárak:

Támogatójegyek (1000, 1500, 2000 Ft/hangverseny) vásárlásával a rendezvényeink megvalósulását segítik.

A jegyek a hangversenyek kezdete előtt a helyszínen megvásárolhatóak. További információ: +36 30 289 5597

Belépőjegy: 2000 Ft.

Támogatójegyek a helyszínen vásárolhatóak.

2025. december 13. szombat, 19 óra

ALLELUJA

A Sol Oriens Kórus adventi hangversenye

Arvo Pärt, Ola Gjeilo, Liszt Ferenc,
Morten Lauridsen, James MacMillan, Bárdos Lajos
és Camille Saint-Saëns műveiből

Vezényel: Mike Ádám

A Tiszántúli Református
Egyházkerület
Adventi Estje

2025. december 19. péntek
18 óra
Debreceni Református
Nagytemplom

ÜNNEPI ALKALMAINK

Advent 1. vasárnapja November 30.	10 óra 10 óra	Pásztoradvent Gyermekistentisztelet – Adventi koszorúkészítés
December 6. (szombat)	16.30 óra	Adventi könyörgés
Advent 2. vasárnapja December 7.	10 óra 10 óra	Istentisztelet – Cserkészadvent Gyermekistentisztelet – Adventi kalendáriumkészítés
December 13. (szombat)	16.30 óra	Adventi könyörgés
Advent 3. vasárnapja December 14.	10 óra 10 óra	Istentisztelet Gyermekistentisztelet – Karácsonyfadísz-készítés
December 20. (szombat)	11 óra 16.30 óra	Gyülekezeti családi délelőtt – Süteménykészítés Adventi könyörgés
Advent 4. vasárnapja December 21.	10 óra 11 óra	Istentisztelet az ifjúság szolgálatával Betlehemes a Gyülekezeti teremben, utána a gyülekezet karácsonyfájának közös feldíszítése a templomban
Szenteste December 24.	15 óra	Ünnepi istentisztelet a Gyülekezeti teremben
Karácsony 1. napja December 25.	10 óra	Ünnepi úrvacsorás istentisztelet a templomban
Karácsony 2. napja December 26.	10 óra	Ünnepi úrvacsorás istentisztelet a templomban
December 28.	10 óra	Istentisztelt a Gyülekezeti terem
December 31.	10 óra	Évi istentisztelet a Gyülekezeti terem
2026. január 1.	10 óra	Újévi istentisztelet a Gyülekezeti teremben

Áldott, békés, szeretetteljes Ünnepet kívánunk!